

1 af 7

Prædiken d. 12. april 2026 - Påskedag.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: 2 Mos 15,1-18 & Salme 111 & 1. Pet 1,3-9 & Joh 20,19-31

Måske er du ligesom mange mennesker, ligesom Thomas, et menneske, som kæmper indvendigt med at få opstandelsen til at give mening.

Svaret, løsningen er ikke tro mere, kæmp mere, eller tag dig sammen.

Tro er ikke noget vi kan kæmpe os til. Det er en gave som vi kan modtage.

Så hvis du er et menneske, som kæmper med dette, et menneske, som selv synes, at tvivlen nogen gange er større end troen, så er der en mulighed, som baserer sig på tillid.

Og det er Vent og Se!

Det er nemlig også den forekommende nåde, vi ser udfolde sig i tiden efter opstandelsen. Det er Jesus som kommer til mennesker. Det er Jesus som opsøger.

Derfor: Vent og se!

Disciplene sidder bag lukkede døre.

De er bange.

Verden udenfor er blevet utryg.

Det, de troede på, er brudt sammen.

Og nu forsøger de at beskytte sig selv.

2 af 7

Vi kender det godt.

Man lukker døren. Ikke nødvendigvis fysisk – men indeni.

Man trækker sig lidt tilbage.

Holder lidt igen.

Beskytter sig mod det, der gør ondt.

Disciplene sidder bag lukkede døre – af frygt.

Og så står der noget helt afgørende:

Jesus kom og stod midt iblandt dem.

Ikke fordi de havde åbnet.

Ikke fordi de var klar.

Ikke fordi deres tro var stærk.

Men fordi han kommer. Jesu har initiativet.

Det er opstandelsens kerne, at den opstandne kommer til os.

Han er ikke afhængige af om vi har åbnet døren, om vi har lukket vores indre af.

Han træder ind, hvor vi er.

Og det første, han siger, er:

“Fred være med jer.”

Ikke en forklaring.

Ikke en bebrejdelse.

Ikke: “Hvorfor svigtede I?”

Men: fred.

Det er ikke bare en hilsen.

Det er en gave.

3 af 7

En virkelighed, han bringer med sig.

For disciplene er stadig i samme rum.

Den samme verden.

De samme trusler.

Men noget er forandret:

Jesus er der.

Så viser ham dem sine hænder og såret i sin side.

Han bærer stadig sårene.

Det betyder noget vigtigt:

Den opstandne ER den korsfæstede.

Det er den samme.

Gud frelser ikke uden om lidelsen – men gennem den.

Og måske er det også derfor, disciplene kan genkende ham. Ikke på herligheden. Men på sårene.

Der er en dyb trøst i det:

At vores egne sår ikke diskvalificerer os fra livet med Gud.

Måske er det netop dér, vi genkender ham.

Det er i alt fald, der vi har brug for ham, og ikke i al vores tilkæmpede pænhed.

Så siger Jesus:

“Som Faderen har sendt mig, sender jeg jer.”

De, der sad og gemte sig, bliver sendt.

4 af 7

Ikke fordi de er blevet modige – men fordi de har mødt ham, været sammen med ham.

Og så ånder han på dem. Det er næsten som en ny skabelse og som den kommede pinse.
Som om Gud igen blæser liv ind i mennesket.

Påskan er ikke bare en afslutning. Det er en begyndelse.

Men én er ikke med.

Thomas.

Og da de andre fortæller ham, hvad de har oplevet, siger han:

“Hvis ikke jeg selv ser... hvis ikke jeg selv mærker... så vil jeg ikke tro.”

Thomas får ofte et dårligt ry. Men måske er han bare ærlig. Han vil ikke nøjes med andres erfaringer. Han vil selv vide.

Og det er der noget genkendeligt i.

Tro er ikke altid let.

Nogle gange står vi netop der:

“Jeg vil gerne tro – men jeg kan ikke sådan bare.”

Og det er så dér, jeg siger: “Vent og se!”

---

5 af 7

Otte dage senere er de samlet igen.
Og denne gang er Thomas med.

Igen kommer Jesus.
Igen gennem lukkede døre.
Igen med ordene:
“Fred være med jer.”

Og så vender han sig direkte mod Thomas.

Han gentager hans egne ord.
Som om han har hørt dem hele tiden.

“Ræk din finger frem... se mine hænder...
ræk din hånd frem...”

Der er ingen afstand.
Ingen afvisning.

Kun invitation.

Jesus møder Thomas dér, hvor han er.
Ikke dér, hvor han burde være.

Og så kommer det store vendepunkt.

Thomas siger:
“Min Herre og min Gud!”

Ikke længere krav.
Ikke længere betingelser.

6 af 7

Men overgivelse.

Relation.

Tro.

Det er som om, han pludselig ser mere, end han bad om.

Og så siger Jesus noget, der rækker frem til os:

“Salige er de, som ikke har set og dog tror.”

Det er os.

Vi har ikke stået i det rum.

Vi har ikke rørt ved sårene.

Og alligevel kaldes vi til tro.

Ikke en tro, der bygger på beviser alene –
men på tillid.

På relation.

På vidnesbyrdet om, at Kristus lever.

Så hvad betyder det for os?

Måske først og fremmest dette:

At vores lukkede døre ikke er en hindring for Jesus.
Han kan træde ind alligevel.

At vores frygt ikke afviser ham.
Han møder os med fred.

At vores tvivl ikke diskvalificerer os.
Han tager den alvorligt.

Og at tro ikke begynder med vores styrke –
men med hans nærvær.

Måske sidder du selv bag en lukket dør i dag.
Noget, du holder tilbage.
Noget, der gør dig utryg.
Noget, du ikke helt kan få til at hænge sammen.

Så er budskabet i dag ikke:
Tag dig sammen. Tro mere.

Men:
Vent og se! Han kommer.

Og han siger:
Fred være med dig.

Og måske – stille, næsten umærkeligt –
kan der vokse en bekendelse frem:

Min Herre.
Min Gud.

Amen.
Salme: 186 Jesus, som iblandt os står